

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

16. prosince 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – Uzavřené podílové fondy –
Otevřené podílové fondy – Investice do nemovitostí – Hypoteční daň a katastrální daň –
Daňové zvýhodnění vyhrazené výlučně uzavřeným nemovitostním fondům –
Rozdílné zacházení – Srovnatelnost situací – Objektivní kritéria pro rozlišování“

Ve spojených věcech C-478/19 a C-479/19,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Corte suprema di cassazione (kasační soud, Itálie) ze dne 21. prosince 2018, došlými Soudnímu dvoru dne 19. června 2019, v řízeních

UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH

proti

Agenzia delle Entrate,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda prvního senátu, vykonávající funkci předsedy druhého senátu, I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb (zpravodaj) a A. Kumin, soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH S. Riccim, jako zmocněncem, ve spolupráci s M. Serpierim, avvocato,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a F. Tomat, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: italština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. února 2021,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článků 43 ES a 56 ES (nyní po změně článků 49 SFEU a 63 SFEU).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporů mezi společnostmi UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH (dále jen „UBS Real Estate“) a Agenzia delle Entrate (daňová správa, Itálie) ve věci vyhrazení nároku na snížení hypoteční daně a katastrální daně pouze pro uzavřené investiční fondy, takže otevřené investiční fondy jsou z tohoto vyloučeny.

Italské právo

Legislativní nařízení č. 347/01 ze dne 31. října 1990

- 3 Decreto legislativo n. 347 – Approvazione del testo unico delle disposizioni concernenti le imposte ipotecaria e catastale (legislativní nařízení č. 347 o schválení konsolidovaného znění předpisů o hypoteční dani a katastrální dani), ze dne 31. října 1990 (běžný doplněk ke GURI č. 277 ze dne 27. listopadu 1990), ve znění použitelném na spory v původním řízení, zaprvé stanoví, že na formální úkony týkající se vkladu, zápisu hypoték, obnovení a zápisu poznámky do katastru nemovitostí se vztahuje hypoteční daň (*imposta ipotecaria*). Základ daně tvoří hodnota převáděných nebo vkládaných nemovitostí a sazba je stanovena ve výši 1,6 %.
- 4 Zadruhé katastrální daň (*imposta catastale*) je rovněž upravena tímto legislativním nařízením č. 347 ze dne 31. října 1990 a uplatňuje se na katastrální převod, a sice na změnu jména držitele vlastnického práva nebo jiného věcného práva k nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí. Tato daň, jejíž sazba činí 0,4 %, je úměrná hodnotě této nemovitosti.

Legislativní nařízení č. 58/1998

- 5 Decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52 (legislativní nařízení č. 58 o konsolidovaném znění předpisů v oblasti finančního zprostředkování ve smyslu článků 8 a 21 zákona ze dne 6. února 1996, č. 52), ze dne 24. února 1998 (běžný dodatek ke GURI č. 71 ze dne 26. března 1998), ve znění použitelném na spory v původním řízení (dále jen „legislativní nařízení č. 58/1998“), ve své článku 1, nadepsaném „Definice“, stanovilo:

„1. V tomto legislativním nařízení se rozumí:

[...]

(k) „otevřeným fondem“: podílový fond, jehož podílníci mají právo kdykoli požadovat odkup podílových listů za podmínek stanovených pravidly fungování fondu;

l) „uzavřeným fondem“: podílový fond, ve kterém je podílníkům přiznáno právo na odkup podílových listů pouze v předem stanovených termínech [...]

[...]“

6 Podle článku 36 tohoto legislativního nařízení, nadepsaného „Podílové fondy“:

„1. Podílový fond je spravován společností provádějící správu portfolia, která jej vytvořila, nebo jinou společností provádějící správu portfolia. Tato druhá společnost spravuje jak fondy, které sama vytvořila, tak fondy vytvořené jinými společnostmi.

[...]

3. Účast na podílovém fondu je upravena statutem daného fondu. Banca d'Italia stanoví po projednání s [Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (Národní komise pro obchodní společnosti a Burzu, Itálie)] obecná kritéria pro vyhotovení tohoto statutu a jeho minimální povinný obsah nad rámec ustanovení článku 39.

[...]

6. Každý podílový fond nebo každý podřízený fond téhož fondu představuje samostatné jmění, které je pro všechny právní účely odděleno od jmění společnosti provádějící správu portfolia a jmění každého z účastníků, jakož i veškerého jiného jmění spravovaného touto společností [...]

7 Článek 37 uvedeného legislativního nařízení stanoví:

„Ministr hospodářství a financí stanoví nařízením přijatým po konzultaci s Banca d'Italia a Consob obecná kritéria, jež musí splňovat podílové fondy a která se týkají:

a) předmětu investice;

b) kategorií investorů, kterým je nabídka podílových listů určena;

c) podmínek účasti v otevřených a uzavřených fondech, zejména frekvence vydávání a odkupu podílových listů, případné minimální výše úpisu a uplatňovaných postupů;

d) minimální a maximální doby trvání, případně

d a) podmínek a pravidel pro nabývání nebo vklady majetku, a to jak v okamžiku vytvoření fondu, tak i poté, pokud se jedná o fondy, které investují výlučně nebo převážně do nemovitostí, věcných práv k nemovitostem a podílů v nemovitostních společnostech.

[...]

2a. Statut uvedený v odstavci 1 stanoví také záležitosti, ohledně nichž se podílníci v uzavřených fondech scházejí na shromážděních za účelem přijímání rozhodnutí závazných pro společnost provádějící správu portfolia. Shromáždění rozhoduje vždy o nahrazení společnosti provádějící správu portfolia jinou společností, o žádosti o přijetí k obchodování na veřejném trhu, není-li předvídáno, a o změnách strategií správy. [...]

8 Článek 39 téhož legislativního nařízení, nadepsaný „Statut fondu“, zní:

„1. Ve vztahu ke každému podílovému fondu státu statut vymezuje jeho charakteristiky, upravuje jeho fungování, uvádí zakladatelskou společnost fondu, správce, není-li jím zakladatelská společnost, a depozitní banku, určuje rozdělení úkolů mezi posledně jmenovanými a upravuje stávající vztahy mezi nimi a podílčníky.

2. Statut musí obsahovat zejména následující náležitosti:

- a) název a dobu trvání fondu;
- b) podmínky účasti ve fondu, lhůty a podmínky vydávání a rušení certifikátů, jakož i upisování a odkupu podílových listů a rovněž podmínky likvidace fondu;
- c) subjekty odpovědné za výběr investic a kritéria pro rozložení těchto investic;
- d) druh majetku, finančních nástrojů a jiných cenných papírů, do nichž je možno jmění fondu investovat;

[...]“

Nariadení vlády s mocí zákona č. 223/2006

- 9 Článek 35, nadepsaný „Opatření k boji proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem“, decreto-legge n. 223 – Disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il conconimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all' evasione fiscale (nařízení vlády s mocí zákona č. 223 o naléhavých opatřeních k hospodářské a sociální obnově, o kontrole a racionalizaci veřejných výdajů a o opatřeních v oblasti daňových příjmů a boje proti daňovým únikům) ze dne 4. července 2006 (GURI č. 153 ze dne 4. července 2006), ve znění použitelném na spory v původním řízení (dále jen „nařízení s mocí zákona č. 223/2006“), které bylo přeměněno v zákon po zavedení změn zákonem č. 248 – Conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 4 luglio 2006, n. 223, recante disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il consiimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all' evasione sociale (zákon č. 248 o přeměně nařízení s mocí zákona č. 223 o naléhavých opatřeních k hospodářské a sociální obnově, omezení a racionalizaci veřejných výdajů a opatřeních v oblasti daňových příjmů a boje proti daňovým únikům, v zákon ve znění změn) ze dne 4. srpna 2006 (běžný dodatek ke GURI č. 186 ze dne 11. srpna 2006), v odstavci 10b stanoví:

„V případě katastrálních převodů a vkladů týkajících se prodeje komerčních nemovitostí, uvedených v čl. 10 prvním pododstavci bodě 8b decreto del presidente della Repubblica n. 633, [istituzione e disciplina dell'imposta sul valore aggiunto (nařízení prezidenta republiky o zavedení a úpravě daně z přidané hodnoty)] ze dne 26. října 1972 [(běžný dodatek č. 1 ke GURI č. 292 ze dne 11. listopadu 1972)], i v případě, že podléhá dani z přidané hodnoty, které jsou součástí uzavřených nemovitostních fondů upravených článkem 37 konsolidovaného znění předpisů v oblasti finančního zprostředkování vyplývajících z [legislativního nařízení č. 58/1998] a následných změn, jakož i článkem 14a legge n. 86 – [Istituzione e disciplina dei Fondi comuni di investimento Immobiliare chiusi (zákon č. 86 o vytváření a úpravě uzavřených nemovitostních investičních fondů)] ze dne 25. ledna 1994 [(běžný doplněk ke GURI č. 29, ze dne 5. února 1994)], nebo majetku leasingových podniků nebo majetku bank a finančních zprostředkovatelů [...], se sazby hypoteční daně

a katastrální daně, pozměněné odstavcem 10a, co se týče pořízení a odkoupení pronajatého majetku nebo majetku pronajatého v rámci finančního leasingu, snižují o 50 %. Ustanovení uvedená v předchozí větě nabývají účinnosti dne 1. října 2006.“

Ministerské nařízení č. 228/1999

- 10 Decreto ministeriale n. 228 – Regolamento recante norme per la determinazione dei criteri generali cui devono essere uniformati i Fondi comuni di investimento (ministerské nařízení č. 228 o nařízení, kterým se stanoví pravidla pro určení obecných kritérií, která musí splňovat podílové fondy), ze dne 24. května 1999 (GURI č. 164 ze dne 15. července 1999), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „ministerské nařízení č. 228/1999“), v čl. 1 odst. 1 písm. d a) stanoví:

„Nemovitostními fondy [jsou] fondy, které investují výlučně nebo především do nemovitostí, věcných práv k nemovitostem a podílů v nemovitostních společnostech.“

- 11 Článek 12a odst. 1 ministerského nařízení č. 228/1999 zní:

„Nemovitostní fondy jsou vytvářeny v uzavřené formě.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 12 UBS Real Estate, společnost spravující portfolio podílových fondů se sídlem v Německu, která má pobočku v Itálii, zajišťuje správu zejména dvou otevřených nemovitostních investičních fondů vytvořených podle německého práva, a sice UBS (D) 3 Sector Real Estate Europe [původně UBS (D) 3 Kontinente Immobilien] a UBS (D) Euroinvest Immobilien Real Estate Investment Fund (dále společně jen „fondy UBS“).
- 13 Dne 4. října 2006 nabyla tato správcovská společnost na účet fondů UBS dva komplexy komerčních nemovitostí nacházející se v San Donato Milanese (Itálie), při jejichž zápisu do katastru nemovitostí musela daňové správě uhradit hypoteční daň a katastrální daň, jejichž celková výše činila za každý z těchto komplexů nemovitostí částku 802 400 eur a částku 820 900 eur.
- 14 Později se uvedená správcovská společnost dozvěděla, že před takto uskutečněnými akvizicemi, nabylo účinnosti nařízení s mocí zákona č. 223/2006, a sice dne 1. října 2006, a že toto nařízení s mocí zákona ve svém čl. 35 odst. 10b stanovilo snížení hypoteční daně a katastrální daně o 50 % v případě nabytí nemovitostí uzavřenými nemovitostními fondy, upravenými článkem 37 nařízení s mocí zákona č. 58/1998, nebo na jejich účet.
- 15 Tato správcovská společnost se domnívala, že otevřené investiční fondy mají rovněž nárok na toto snížení a proto požádala daňovou správu o vrácení poloviny částek uhrazených z titulu těchto daní, co se týče dvou komplexů nemovitostí, které nabyly na účet fondů UBS.
- 16 Vzhledem k tomu, že daňová správa neodpověděla, podala společnost UBS Real Estate u Commissione Tributaria Provinciale di Milano (provinční daňový soud v Miláně, Itálie) žaloby proti těmto dvěma implicitním zamítavým rozhodnutím. Rozsudky ze dne 21. prosince 2009

(č. 282/05/09 a č. 283/05/09) tento soud žaloby zamítl, přičemž měl za to, že italský zákonodárce měl nařízením s mocí zákona č. 223/2006 v úmyslu vyhradit nárok na snížení hypoteční daně a katastrální daně pouze pro kategorii uzavřených investičních fondů.

- 17 Společnost UBS Real Estate podala proti oběma rozsudkům odvolání ke Commissione tributaria regionale per la Lombardia (regionální daňový soud pro Lombardii, Itálie). Rozsudky ze dne 3. dubna 2012 tento soud odvolání zamítl s tím, že shledal, že vzhledem ke značným rozdílům existujícím mezi uzavřenými investičními fondy, uznanými a působícími v Itálii, a otevřenými investičními fondy, uznanými a působícími v Německu, není namístě konstatovat porušení zejména unijního práva z důvodu rozdílného zacházení, jelikož různé situace mohou podléhat různým daňovým režimům.
- 18 Podle společnosti UBS Real Estate měl odvolací soud nesprávně za to, že je čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006 v souladu s ustanoveními článků 12, 43 a 56 ES (nyní po změně článku 18, 49 a 63 SFEU), a proto podala kasační opravný prostředek ke Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), který je předkládajícím soudem. Na podporu svých kasačních opravných prostředků zejména tvrdí, že byla porušena ustanovení Smluv týkající se volného pohybu kapitálu a svobody usazování, jelikož v odvolacím řízení bylo konstatováno, že oba typy investičních fondů, uvedené v předchozím bodě, odpovídají různým situacím, se kterými bylo možné zacházet rozdílně, třebaže takové rozdíly nejsou z hlediska *ratio legis* čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006 relevantní.
- 19 Předkládající soud nejprve zdůrazňuje, že italský daňový režim uzavřených nemovitostních podílových fondů byl v posledních letech předmětem řady zásahů ze strany vnitrostátního zákonodárce. Tyto zásahy byly vedeny dvěma různými cíli, a sice cílem podpory rozvoje zvláštního nástroje správy portfolia a cílem omezení jeho používání za účelem obcházení daňových právních předpisů.
- 20 Předkládající soud dále objasňuje specifické vlastnosti obou dotyčných typů investičních fondů. V tomto ohledu jednak vysvětluje, že italská právní úprava, jež se týká podílových fondů, ve vztahu k uzavřeným investičním fondům stanoví, že společnost, která spravuje portfolio a jež fondy vytvořila, odkoupí pouze podílové listy upsané během konkrétních období. Pro tyto fondy je tedy charakteristický předem stanovený počet podílových listů, který se v čase nemění. Vzhledem k tomu, že jmění uvedených fondů, stálé povahy, je do nich vloženo při jejich vytvoření, lze upsat tyto nástroje kolektivního investování pouze v průběhu určitého předem stanoveného období a vrácení takto investovaného kapitálu lze požadovat až ke dni zrušení těchto fondů nebo po uplynutí určitého počtu let následujících po jejich vytvoření. Mimo tato období mohou být podílové listy uzavřeného investičního fondu nakupovány a prodávány pouze na Burze. Vzhledem k tomu, že doba trvání takového fondu se pohybuje mezi 10 a 30 lety, je jeho jmění na konci doby jeho trvání rozděleno mezi jednotlivé podílníky, nebo pokud by byl prodán, je jim rozdělen případný zisk.
- 21 Dále z použitelné italské právní úpravy vyplývá, že otevřené investiční fondy se vyznačují variabilní povahou svého jmění, které se může zvyšovat nebo snižovat na denním základě v závislosti na nových úpisech nebo žádostech o odkup podílových listů. Je tak možné kdykoliv podílové listy upsat, stejně jako dosáhnout úplného nebo částečného vrácení vloženého kapitálu. V tomto ohledu předkládající soud upřesňuje, že nemá-li investor uzavřeného fondu, který má v úmyslu zbavit se své investice, jinou možnost než převést své podílové listy na třetí osobu, má naproti tomu držitel podílových listů otevřeného fondu možnost požadovat od posledně uvedeného fondu vrácení částky odpovídající jeho podílovým listům.

- 22 Nakonec předkládající soud uvádí, že případné vyvolání krize na trhu, ke kterému by mohlo dojít v důsledku snížení cen nemovitostí, by mohlo podnítit řadu podílníků otevřených investičních fondů k tomu, aby požádali o předčasný odkup jejich podílových listů, což by mělo za následek pohlcení „likviditních polštářů“ takových fondů. Tyto fondy by tak byly nuceny prodat část pořízených nemovitostí pod jejich běžnou hodnotou, aby bylo možné vyhovět těmto žádostem o odkup. Z tohoto hlediska může cíl italského zákonodárce, který tvoří základ vyhrazení snížení hypoteční daně a katastrální pouze pro uzavřené investiční fondy, spočívat v podpoře a prosazování vytváření investičních fondů, které neuskutečňují „vysoce spekulativní a riskantní záměry“. Takový přístup však vyvolává určité pochybnosti, neboť fakticky vytváří překážku pro investice pocházející z jiných členských států, jelikož otevřené investiční fondy pocházející z těchto států jsou odrazovány od nabývání komerčních nemovitostí v Itálii.
- 23 Za těchto podmínek se Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku, jež je formulována ve věcech C-478/19 a C-479/19 totožně:
- „Brání [unijní právo] – a zejména ustanovení [Smluv] v oblasti svobody usazování a volného pohybu kapitálu, jak jsou vykládána Soudním dvorem – uplatnění ustanovení vnitrostátního práva, jako je ustanovení uvedené v čl. 35 odst. 10b [nařízení s mocí zákona č. 223/2006] (v rozsahu, v němž vyhrazuje daňové zvýhodnění ve vztahu k hypoteční dani a katastrální dani nemovitostním investičním fondům)?“
- 24 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 22. července 2019 byly věci C-478/19 a C-479/19 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžné otázce

- 25 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 43 ES a 56 ES (nyní po změně články 49 a 63 SFEU) musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava, o níž se jedná ve věcech v původních řízeních, která vyhrazuje nárok na snížení hypoteční daně a katastrální daně pouze uzavřeným nemovitostním fondům a vylučuje toto snížení u otevřených fondů.

K uplatnitelnosti svobody volného pohybu

- 26 Úvodem, pokud jde o použitelnost ustanovení Smlouvy FEU a argumentaci italské vlády, podle které musí odpověď na předběžnou otázku položenou v každé ze spojených věcí v zásadě spočívat na relevantních ustanoveních směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES, jakož i nařízení (ES) č. 1060/2009 a nařízení (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. 2011, L 174, s. 1), stačí konstatovat, že tato směrnice nebyla v době rozhodné z hlediska skutkového stavu sporů v původních řízeních použitelná.
- 27 S ohledem na výše uvedené upřesnění a vzhledem k tomu, že tato předběžná otázka odkazuje současně na ustanovení Smlouvy o FEU o svobodě usazování i o volném pohybu kapitálu, je nutné určit svobodu, kterou lze uplatnit ve sporech v původních řízeních (rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 52 a citovaná judikatura).

- 28 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že za účelem určení toho, zda se na vnitrostátní právní úpravu vztahuje některá ze základních svobod zaručených Smlouvou o FEU, je třeba zohlednit předmět dotyčné právní úpravy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. června 2018, Fidelity Funds a další, C-480/16, EU:C:2018:480, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 3. března 2020, Tesco-Global Áruházak, C-323/18, EU:C:2020:140, bod 51 a citovaná judikatura).
- 29 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury mohou vnitrostátní opatření, která upravují operace, kterými nerezidenti uskutečňují investice do nemovitostí na území členského státu, spadat jak pod článek 43 ES (nyní po změně článek 49 SFEU), týkající se svobody usazování, tak pod článek 56 ES (nyní po změně článek 63 SFEU) týkající se volného pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 1999, Konle, C-302/97, EU:C:1999:271, bod 22).
- 30 Právo nabývat, užívat a zcizovat nemovitosti na území jiného členského státu, které představuje nezbytný doplněk svobody usazování, totiž způsobuje při svém výkonu pohyb kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. ledna 2007, Festersen, C-370/05, EU:C:2007:59, bod 22 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 11. října 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2007:594, bod 58 a citovaná judikatura).
- 31 Pohyb kapitálu zahrnuje operace, prostřednictvím kterých nerezidenti uskutečňují investice do nemovitostí na území členského státu, jak vyplývá z klasifikace pohybu kapitálu uvedené v příloze I směrnice Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy o ES (Úř. věst. 1988, L 178, s. 5; Zvl. vyd. 10/01, s. 13); tato klasifikace si zachovává, co se týče definice pojmu „pohyb kapitálu“, informativní hodnotu, kterou měla dříve (rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 56 a citovaná judikatura).
- 32 V projednávaném případě se vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení týká snížení hypoteční daně a katastrální daně z prodeje komerčních nemovitostí, které jsou součástí zejména uzavřených nemovitostních fondů.
- 33 I když tato právní úprava *a priori* může spadat jak pod článek 43 ES, tak článek 56 ES (nyní po změně články 49 a 63 SFEU), nemění to nic na tom, že v kontextu věcí v původních řízeních případná omezení svobody usazování vyplývající z uvedené právní úpravy představují nevyhnutelný důsledek omezení volného pohybu kapitálu a neodůvodňují proto samostatný přezkum téže právní úpravy s ohledem na článek 43 ES (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 55 a citovaná judikatura).
- 34 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 44 svého stanoviska, ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, mimoto vyplývá, že nabytí dotyčných dvou komplexů nemovitostí bylo společností UBS Real Estate provedeno na účet fondů UBS pouze jakožto pasivní investice, výhradně za účelem realizace finanční investice, a nikoli, aby v nich provozovala hospodářskou činnost.
- 35 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba vnitrostátní opatření, o které se jedná ve věcech v původních řízeních, zkoumat výlučně z hlediska ustanovení primárního práva týkajících se volného pohybu kapitálu, tj. článku 56 ES (nyní po změně článku 63 SFEU).

K existenci omezení volného pohybu kapitálu

- 36 Je třeba uvést, že podle ustálené judikatury mezi opatření zakázaná článkem 56 odst. 1 ES (nyní po změně čl. 63 odst. 1 SFEU), jakožto omezení volného pohybu kapitálu, patří opatření, která mohou od investování v některém členském státě odradit osoby, které nejsou v tomto státě rezidenty, nebo odradit osoby-rezidenty v uvedeném členském státě od investování v jiných státech (viz zejména rozsudky ze dne 2. června 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 27 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 49 a citovaná judikatura).
- 37 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě je otázkou položenou v rámci sporů v původních řízeních otázka, zda rozdíly existující mezi uzavřenými investičními fondy a otevřenými investičními fondy jsou s to umožnit, aby z daňového hlediska bylo s těmito dvěma typy fondů rozdílně, je třeba zkoumat, zda kritérium „otevřeného“ nebo „uzavřeného“ typu nemovitostního fondu může zakládat omezení, které je v zásadě zakázáno čl. 56 odst. 1 ES (nyní po změně čl. 63 odst. 1 SFEU).
- 38 V tomto ohledu je třeba uvést, že kritérium týkající se formy nemovitostního fondu samo o sobě nezakládá rozdílné zacházení s nemovitostními fondy-rezidenty a nemovitostními fondy-nerezidenty.
- 39 Vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílu na hospodářské subjekty-rezidenty a na hospodářské subjekty-nerezidenty, však mohou představovat omezení volného pohybu kapitálu. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že i rozlišování, které spočívá na objektivních kritériích, může fakticky znevýhodňovat přeshraniční situace (rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 55 a citovaná judikatura).
- 40 Tak je tomu v případě, kdy vnitrostátní právní úprava, která se použije bez rozdílu na hospodářské subjekty, které jsou rezidenty i nerezidenty, vyhrazují daňovou výhodu situacím, kdy hospodářský subjekt splňuje podmínky nebo povinnosti, které jsou ze své povahy nebo *de facto* vlastní vnitrostátnímu trhu, takže pouze hospodářské subjekty působící na vnitrostátním trhu jsou s to je splnit, a hospodářské subjekty-nerezidenti, jejichž charakteristiky jsou srovnatelné, tyto podmínky nebo povinnosti obecně nesplňují (rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 56 a citovaná judikatura).
- 41 V tomto ohledu ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že v souladu s článkem 12a ministerského nařízení č. 228/1999 mohou být nemovitostní fondy v Itálii vytvářeny pouze jako uzavřené investiční fondy.
- 42 Jak přitom uvedl generální advokát v bodech 75 a 76 svého stanoviska, jelikož pouze nemovitostní fondy, které se řídí právem jiných členských států než Italské republiky, mohou být vytvářeny ve formě otevřených investičních fondů, a v důsledku toho jim může být odepřen nárok na daňové zvýhodnění přiznané čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006, vede tak použití rozlišovacího kritéria, založeného na „otevřeném“ nebo „uzavřeném“ povaze investičních fondů, ke znevýhodnění nemovitostních fondů, které se řídí právem jiných členských států než Italské republiky, a zakládá tak rozdílné zacházení v jejich neprospěch.

- 43 Je třeba mít tedy za to, jak tvrdí předkládající soud, že toto rozdílné zacházení může odradit otevřené investiční fondy, které se řídí právem jiných členských států než Italské republiky, od nabývání komerčních nemovitostí na území Italské republiky, a představuje tedy omezení volného pohybu kapitálu, které je v zásadě zakázáno článkem 56 ES (nyní po změně článkem 63 SFEU).
- 44 Je pravda, že podle čl. 58 odst. 1 písm. a) ES [nyní čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU] není článkem 56 (nyní čl. 63 SFEU) dotčeno právo členských států uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky, kteří se nenacházejí v totožné situaci, pokud jde o jejich místo bydliště nebo sídla nebo místo, kde je jejich kapitál investován.
- 45 Toto ustanovení musí být jakožto výjimka ze základní zásady volného pohybu kapitálu vykládáno striktně. Nemůže být tudíž vykládáno v tom smyslu, že jakékoli daňové předpisy obsahující rozlišení mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště či sídla nebo státu, kde investují svůj kapitál, jsou automaticky slučitelné se Smlouvami. Výjimka stanovená v čl. 58 odst. 1 písm. a) ES [nyní po změně čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU] je totiž sama omezena čl. 58 odst. 3 ES [nyní po změně čl. 65 odst. 3 SFEU], který stanoví, že vnitrostátní ustanovení uvedená v odstavci 1 tohoto článku 58 (nyní po změně článkem 65 SFEU) „nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastřené omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku [56 ES (nyní po změně článku 63 SFEU)]“ [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Veronsaajien oikeudenvallontayksikkö (Příjmy vyplácené SKIPCP), C-480/19, EU:C:2021:334, bod 29 a citovaná judikatura].
- 46 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že je tedy třeba odlišit rozdílné zacházení přípustné na základě čl. 58 odst. 1 písm. a) ES [nyní po změně čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU] od diskriminace zakázané čl. 58 odst. 3 ES [nyní po změně čl. 65 odst. 3 SFEU]. Platí, že aby mohla být vnitrostátní daňová právní úprava považována za slučitelnou s ustanoveními Smluv týkajícími se volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se rozdílné zacházení z ní vyplývající týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo aby bylo odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Veronsaajien oikeudenvallontayksikkö (Příjmy vyplácené SKIPCP), C-480/19, EU:C:2021:334, bod 30 a citovaná judikatura].

K existenci objektivně srovnatelných situací

- 47 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací daného členského státu musí být posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními (viz zejména rozsudek ze dne 30. dubna 2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, bod 26 a citovaná judikatura), jakož i předmět a obsah těchto ustanovení (viz zejména rozsudek ze dne 2. června 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 48 a citovaná judikatura).
- 48 Kromě toho musí být za účelem posouzení toho, zda rozdílné zacházení vyplývající z dotčené právní úpravy odráží rozdíl v objektivní situaci, brána v úvahu pouze relevantní rozlišovací kritéria stanovená dotčnou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 49 a citovaná judikatura).

- 49 V tomto ohledu je třeba zaprvé v souladu s tím, co uvedl generální advokát v bodě 78 svého stanoviska, poukázat na to, že v souvislosti s možností posoudit, zda existuje objektivní rozdíl mezi situací otevřených nemovitostních fondů a situací uzavřených nemovitostních fondů, spočívá hlavní obtíž ve skutečnosti, že předkládající soud jasně neuvádí důvod, proč bylo daňové zvýhodnění, o které se jedná ve věcech v původním řízení, v italském právu stanoveno.
- 50 Pokud jde o cíl daňového zvýhodnění přiznaného vnitrostátní právní úpravou, předkládající soud totiž pouze obecně uvedl, že v posledních letech byl daňový režim uzavřených podílových fondů předmětem řady zásahů ze strany zákonodárce, motivovaných dvěma protichůdnými cíli, a sice cílem podpory rozvoje určitého zvláštního nástroje správy portfolia a cílem omezení jeho využití za účelem obcházení právních předpisů. Uvedený soud poznamenal, že případné vyvolání krize na trhu, ke které by mohlo dojít v důsledku snížení cen nemovitostí, by mohlo podnítit řadu podílníků otevřených investičních fondů k tomu, aby požádali o předčasný odkup jejich podílových listů, což by mělo za následek pohlčení „likviditních polštářů“ takových fondů. Tyto fondy by tak byly nuceny prodat část pořízených nemovitostí pod jejich běžnou hodnotou, aby mohly vyhovět těmto žádostem o odkup. Za těchto podmínek předkládající soud uvádí, že cíl italského zákonodárce, na kterém spočívá daňové zvýhodnění přiznané v čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006 uzavřeným nemovitostním fondům, může spočívat v podpoře a prosazování vytváření investičních fondů, které neuskutečňují žádné vysoce spekulativní a riskantní záměry.
- 51 Zadruhé je třeba uvést, že stanoviska vyjádřená jednotlivými účastníky řízení, kteří předložili písemná vyjádření, se značně liší, pokud jde o cíl daňového zvýhodnění přiznaného v čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006, který spočívá v 50 % snížení sazby hypoteční daně a katastrální daně z nabytí nemovitostí uskutečněných uzavřeným fondem, upravených článkem 37 nařízení s mocí zákona č. 58/1998, nebo na jeho účet.
- 52 Společnost UBS Real Estate především zpochybňuje předpoklad, o který se opírá předkládající soud a tvrdí, že *ratio legis* takového ustanovení, jako je ustanovení, o které se jedná v původním řízení, jež snižuje částku, která má být zaplacená z titulu daní ze zápisu do katastru nemovitostí, o polovinu, spočívá v nutnosti vyloučení toho, aby subjekty, které často provádějí operace spočívající v nákupu a prodeji komerčních nemovitostí, byly z titulu této činnosti penalizovány tak, že budou platit dvakrát tytéž daně, a sice jak v okamžiku nabytí nemovitosti, tak v okamžiku jejího prodeje, což je potvrzeno zejména studií Consiglio nazionale del Notariato (Národní rada notářů, Itálie) a oběžníkem Associazione fra le società italiane per azioni (Assonime) (sdružení italských akciových společností).
- 53 Italská vláda má dále za to, že funkční a strukturální rozdíly, které existují mezi uzavřenými nemovitostními fondy a otevřenými nemovitostními fondy, ať již jde postupy upisování a podmínky zpětného odkupu podílů nebo charakteristik každého z těchto typů fondů, potvrzují, že se otevřené nemovitostní fondy nenacházejí v situaci objektivně srovnatelné se situací uzavřených nemovitostních fondů. Mimoto je podle ní tento závěr podpořen historií vzniku vnitrostátního ustanovení, z níž plyne, že italský zákonodárce zamýšlel vyhradit toto daňové zvýhodnění pouze investicím, které mají povahu skutečné nemovitosti, s vyloučením investic, které mají povahu movité věci, i když jsou tyto investice zhodnoceny prostřednictvím dočasného nabytí nemovitostí, a cílem této právní úpravy je v podstatě prosazování vytváření uzavřených fondů, realizujících investice do nemovitostí, v Itálii.

- 54 Nakonec Evropská komise uvádí, že italské právo obsahuje jedinou závaznou hmotněprávní úpravu použitelnou na všechny podílové fondy, ale příznivé daňové zacházení ve formě snížení hypoteční daně a katastrální daně přiznává nabytím komerčních nemovitostí uzavřenými nemovitostními fondy. Přitom vzhledem k tomu, že hlavním cílem jak uzavřených fondů, tak otevřených fondů je poskytnout upisovateli možnost uskutečnit finanční investici, existuje podle Komise naprostá srovnatelnost uzavřených a otevřených nemovitostních fondů. Mimoto s přihlédnutím k cíli fondů, který spočívá v nabývání nemovitostí za účelem jejich následného dalšího prodeje, jsou uzavřené nemovitostní fondy a otevřené nemovitostní fondy také srovnatelné.
- 55 V tomto kontextu bude na předkládajícím soudu, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo, aby s přihlédnutím ke všem prvkům daňových právních předpisů dotčených v původních řízeních a k dotýcnému vnitrostátnímu daňovému systému jako celku určil hlavní cíl sledovaný tímto ustanovením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 79).
- 56 Pokud předkládající soud dospěje k závěru, že cílem čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006 je zabránit tomu, aby byl fond penalizován dvojitým zdaněním při nabytí nemovitostí a jejich následném dalším prodeji, je třeba mít v této souvislosti, s ohledem na tento cíl a jak uvedl generální advokát v bodě 81 svého stanoviska, za to, že se otevřené fondy a uzavřené fondy nacházejí v objektivně srovnatelných situacích.
- 57 Předkládající soud by naproti tomu mohl dospět k závěru, že cíle sledované vnitrostátní právní úpravou, o níž se jedná ve věcech v původních řízeních, sledují podporu a prosazování vytváření uzavřených fondů, které neuskutečňují vysoce spekulativní a riskantní záměry a omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi, a že takové úvahy tak představují základ, na němž jsou otevřené fondy vyloučeny z daňového zvýhodnění přiznaného v čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006. Je přitom nutné uvést, že úvahy této povahy se netýkají konkrétně důvodů, které s ohledem na sporné daňové zvýhodnění odlišují otevřené fondy od uzavřených fondů.
- 58 Pokud jde o předmět a obsah této právní úpravy, je třeba dodat, že spočívají ve stanovení snížení sazby hypoteční daně a katastrální daně z nabytí nemovitostí uskutečněných uzavřenými fondy, které jsou upraveny článkem 37 nařízení s mocí zákona č. 58/1998, nebo na jejich účet, a že se podle všeho uzavřený fond a otevřený fond, když každý z nich provádí činnost spočívající v nabývání a následném dalším prodeji nemovitostí, jež podléhá dvojímu zdanění, nacházejí, co se týče takového daňového zvýhodnění, ve srovnatelné situaci.
- 59 Za těchto podmínek je třeba zkoumat, zda rozdílné zacházení zavedené tímto článkem 37 může být odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu.

K existenci naléhavého důvodu obecného zájmu

- 60 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora lze omezení volného pohybu kapitálu připustit tehdy, jestliže je založeno na naléhavých důvodech obecného zájmu, je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Příjmy vyplácené SKIPCP, C-480/19, EU:C:2021:334, bod 56 a citovaná judikatura].

- 61 V projednávané věci je třeba konstatovat, že i když předkládající soud takové důvody v žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce neuvedl, vysvětlil, jak bylo uvedeno v bodě 50 tohoto rozsudku, cíle, které vedly zákonodárce k zásahům v oblasti daňového zacházení s uzavřenými nemovitostními fondy, a sice cíl podpory rozvoje zvláštního nástroje správy portfolia, cíl omezení jeho využívání za účelem obcházení právních předpisů, jakož i cíl podpory a prosazování vytváření uzavřených fondů, které neuskutečňují vysoce spekulativní a riskantní záměry, přičemž tyto různé legislativní zásahy byly vedeny úvahami týkajícími se potřeby omezit systémová rizika na trhu s nemovitostmi. Vedle toho Komise a italská vláda uvedly před Soudním dvorem různé důvody pro odůvodnění, a sice boj proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, jakož i zachování soudržnosti daňového režimu, o který se jedná ve věcech v původních řízeních.
- 62 Pokud jde zaprvé o boj proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní opatření omezující volný pohyb kapitálu může být odůvodněno nezbytností předcházet daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, pokud se specificky týká čistě vykonstruovaných operací postrádajících hospodářskou podstatu, jejichž jediným cílem je vyhnout se dani obvykle splatné ze zisků z činností vykonávaných na území daného členského státu [rozsudek ze dne 26. února 2019, X (Zprostředkovatelské společnosti, které jsou usazeny ve třetích zemích), C-135/17, EU:C:2019:136, bod 73 a citovaná judikatura]. Obecný předpoklad daňového úniku nebo vyhýbání se daňovým povinnostem nemůže tudíž postačovat, aby odůvodnil daňové opatření, které ohrožuje cíle Smlouvy (rozsudek ze dne 11. října 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2007:594, bod 91 a citovaná judikatura).
- 63 V tomto ohledu přitom stačí uvést, že v rozsahu, v němž vnitrostátní právní úprava vylučuje z nároku na daňové zvýhodnění všechny otevřené nemovitostní fondy, zjevně neodpovídá požadavkům uvedeným v předchozím bodě a nemůže být tedy odůvodněna nezbytností předcházení daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem.
- 64 Italská vláda dále tvrdí, že rozdílné zacházení zavedené čl. 35 odst. 10b nařízení s mocí zákona č. 223/2006 je odůvodněno nutností zachovat rovnováhu a soudržnost vnitrostátního systému, jelikož italské právo uznává pouze uzavřené investiční fondy jako jedinou kategorii fondů, které mohou nabývat nemovitosti.
- 65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr zajisté rozhodl, že nezbytnost zachovat soudržnost daňového systému může odůvodnit právní úpravu, která může omezit základní svobody (v tomto smyslu viz například rozsudky ze dne 10. května 2012, Santander Asset Management SGIIC a další, C-338/11 až C-347/11 EU:C:2012:286, bod 50 a citovaná judikatura, a ze dne 13. března 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 69 a citovaná judikatura).
- 66 Má-li však obstát argument založený na takovém odůvodnění, je podle ustálené judikatury třeba, aby byla prokázána bezprostřední souvislost mezi dotyčnou daňovou výhodou a kompenzací této výhody určitou daňovou zátěží, přičemž bezprostřednost této souvislosti musí být posuzována s ohledem na cíl dotyčné daňové právní úpravy (rozsudek ze dne 10. května 2012, Santander Asset Management SGIIC a další, C-338/11 až C-347/11, EU:C:2012:286, bod 51 a citovaná judikatura, a ze dne 13. března 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 69 a citovaná judikatura).

- 67 V projednávaném případě přitom Italská republika neprokázala, že daňové zvýhodnění poskytnuté italským uzavřeným fondům bylo kompenzováno určitým daňovým odvodem, což by odůvodňovalo vyloučení nemovitostních fondů řídících se právem jiných členských států než Italské republiky z nároku na toto zvýhodnění.
- 68 A konečně, pokud jde o nezbytnost podpory rozvoje zvláštního nástroje správy portfolia, vytváření uzavřených fondů, které neuskutečňují vysoce spekulativní a riskantní záměry, jakož i nezbytnost omezit systémová rizika na trhu s nemovitostmi, je třeba zaprvé uvést, co se týče nezbytnosti podpory rozvoje zvláštního nástroje, že tento cíl je patrně dosažen vnitrostátní právní úpravou, která povoluje výhradně vytváření uzavřených fondů.
- 69 Nepříznivé daňové zacházení s fondy jiného typu, vytvořenými podle práva jiného členského státu, však v podstatě vede k systematickému upřednostňování vnitrostátních fondů.
- 70 Mimoto v souladu s ustálenou judikaturou nemůže čistě hospodářský cíl odůvodnit omezení základní svobody zaručené Smlouvami (rozsudek ze dne 25. února 2021, Novo Banco, C-712/19, EU:C:2021:137, bod 40 a citovaná judikatura).
- 71 Zadruhé je třeba uvést, podobně jako to učinil generální advokát v bodech 88 a 89 svého stanoviska, že otevřená či uzavřená povaha fondu není patrně spojena s mírou spekulativnosti investic uskutečňovaných tímto fondem nebo s více či méně jasnou povahou těchto záměrů, panujících v této souvislosti, a že povaha uzavřeného fondu nezavazuje takový fond, aby držel nabytou nemovitost po delší dobu, než by tomu bylo v případě otevřeného fondu.
- 72 Proto i za předpokladu, že by nezbytnost předcházet spekulacím s nemovitostmi mohla být považována za naléhavý důvod obecného zájmu způsobilý odůvodnit omezení volného pohybu kapitálu, nelze se jí ve věcech v původním řízení dovolávat, jelikož se použití daňového zvýhodnění pouze na uzavřené fondy při současném vyloučení otevřených fondů, nejví jako vhodné k dosažení sledovaného cíle.
- 73 Zatřetí, jak uvedl generální advokát v bodech 90 a 91 svého stanoviska, cíl spočívající v omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi může představovat naléhavý důvod obecného zájmu. Aby však omezení volného pohybu kapitálu mohlo být odůvodněno nezbytností omezit systémová rizika na trhu s nemovitostmi, musí být vnitrostátní právní úprava, která přiznává daňové zvýhodnění pouze uzavřeným nemovitostním fondům, s to zaručit uskutečnění dovolávaného cíle a nepřekračovat meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné, což bude muset ověřit předkládající soud.
- 74 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 56 ES (nyní po změně článek 63 SFEU) musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která vyhrazuje nárok na snížení hypoteční daně a katastrální daně pouze pro uzavřené nemovitostní fondy a vylučuje toto snížení u otevřených fondů, jestliže se tyto dvě kategorie fondů nacházejí v objektivně srovnatelných situacích, ledaže je takové rozdílné zacházení odůvodněno cílem omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi.

K nákladům řízení

- 75 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 56 ES (nyní po změně článek 63 SFEU) musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která vyhrazuje nárok na snížení hypoteční daně a katastrální daně pro uzavřené nemovitostní fondy a vylučuje toto snížení u otevřených fondů, jestliže se tyto dvě kategorie fondů nacházejí v objektivně srovnatelných situacích, ledaže je takové rozdílné zacházení odůvodněno cílem omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi.

Podpisy.